

Prechádzky chotárom sa môžu stať – pri dobrej konštelácii počasia a lásky k prírode (a nielen k prírode) – liečivým balzomom na našu zrýchleným životom unavenú dušu. Najmä potulky po brehoch potokov prinášajú milovníkom prírody nezabudnuteľné zážitky. Najväčší z nich – možno skôr riečka – je Biela, prameniaca v Belianskych Tatrách. Slovenčania sú skôr zvyknutí na názov prevzatý od Spišských Nemcov – Vilbach (Wildbach – Divoký potok). Nemecké pomenovanie možno viac vystihuje povahu vodného toku. Biela sa vie veľmi rýchlo premeniť na divokú rieku, schopnú každoročne zmeniť dráhu svojho koryta.

O to viac možno obdivovať rod Zastkovcov, ktorý z generácie na generáciu musel zápasiť s nástrahami divokého potoka. Podľa potomkov rodu sa mlynárskym remeslom živilo takmer 10 generácií Zastkovcov. Mlyn vo svojej histórii vyhorel, čím sa stratili i niektoré dokumenty o histórii mlynárstva v našej obci. Treba dodať, že mlyn je naďalej funkčný a široko-ďaleko nenájdeme taký zachovalý mlyn ako v Slovenskej Vsi.

V ústnom podaní starí obyvatelia obce tvrdia, že Vilbach tiekol pod „Malou a Velkou Rinou“, čo znamená lokalizovať koryto toku bližšie k obci minimálne o 200 – 300 m. Nasvedčuje tomu aj štrkové podložie v tomto priestore. Bola to tisícročná voda, čo zmenila smer koryta? Ak v minulosti bol Vilbach nerozlučne spätý s prácou mlynárov, tak dnes púta pozornosť výrobcov elektrickej energie. Len nedávno tu bola vybudovaná malá vodná elektrárň.

Prirodzene, dravý potok vždy lákal rybárov. V pamäti staršej generácie sa zachováva Biela ako čistá voda plná rýb, najmä pstruhov, lipňov a mrien. Ak obce v povodí zvýšia starostlivosť o čistotu vôd a brehov potoka, môže Biela (Vilbach) patriť medzi najväčšie ozdoby mikroregiónu.